

Arrest

nr. 121 920 van 31 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Kumikse origine, bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. Sinds 2008 was u samen met uw broers Am. en Al. veiligheidsagent bij de districtsadministratie van Khasavyurt.

In die periode ontstond er een machtsstrijd tussen het hoofd van de districtsadministratie en de burgemeester van Khasavyurt. Het conflict ontstond over een busstation van waaruit de bussen richting verschillende dorpen in het district vertrokken.

Hierdoor ontstond er een gevecht tussen veiligheidsagenten van de districtsadministratie en veiligheidsagenten van de burgemeester.

Uw broer Al. was bij dit gevecht betrokken.

Sinds dat gevecht viseerde de burgemeester, S.U., en zijn veiligheidsagenten ook u en uw broers. In september 2009 werd het toenmalige districtshoofd, uw baas A.A., vermoord. Zijn plaats werd, tegen de zin van de burgemeester die graag een familielid van hem op deze plaats had gezien, ingenomen door D.S.. De burgemeester zette de machtsstrijd verder met het nieuwe hoofd. In april 2010 werd uw broer Al. beschuldigd van wapenbezit en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 ½ jaar. U bent van mening dat de wapens die bij uw broer werden gevonden door de politie zelf bij uw broer werden gelegd en dit in opdracht van de neef van de burgemeester. In september 2010 ontvoerde uw jongere broer Am. een meisje, Alg., om met haar te trouwen. Dit meisje was uitgehuwelijkt aan de neef van de burgemeester wat ze nieuw wilde. Alg. liet haar familie weten dat ze vrijwillig was meegegaan met uw broer. De veiligheidsagenten van de burgemeester kwamen bij u thuis langs, sloegen u en uw vader, en ontvoerden uw moeder, opdat uw broer Alg. zou laten gaan. Alg. ging terug naar haar familie. Uw moeder werd vrijgelaten. In november 2010 ontvoerde Am. Alg. nogmaals in de hoop met haar te trouwen. Opnieuw kwamen de veiligheidsagenten naar jullie huis, sloegen u, schoten uw neef in zijn been en ontvoerden uw moeder. Met de hulp van een moellah kwam uw moeder terug vrij. Uw broer huwde traditioneel met Alg. in november 2010 en later zelfs wettelijk voor de ZAGS. Eind december 2010 werd uw broer zwaar geslagen, toen hij uw woning verliet. Het jaar daarop ondervonden uw broer Am. en zijn vrouw geen problemen. Op 5 oktober 2011 verdween uw broer overdag. U ging de verdwijning van uw broer Am. melden bij de politie. U werd meermaals ondervraagd door de politie over de verdwijning van uw broer. Ze verdachten Am. er van zich te hebben aangesloten bij de rebellen. U ging in heel Dagestan uw broer zoeken. U schreef verschillende brieven naar politie en het parket. U contacteerde een Russisch tv- programma 'Wacht op mij' met de vraag om de zaak van uw broer te brengen. De foto van uw broer werd op tv getoond. Op 6 maart 2013 werd u door de politie van Khasavyurt gevraagd om langs te komen. Daar overhandigde men u het bewijs dat de zaak van uw broer reeds in januari 2012 werd stopgezet. U werd kwaad toen u dit nieuws vernam en dreigde er mee verdere stappen te ondernemen. Toen u het politiegebouw verliet, werd u 10 meter verder in een auto geduwd en weggebracht naar de Transneft basis. Daar werd u gevraagd of u ook wenste te verdwijnen zoals uw broer en waarom u bleef stappen ondernemen. U werd gedurende 6 dagen fysiek mishandeld. Op de 6de dag kon u de handboeien waarmee u aan de verwarming was vastgemaakt losmaken en kon u weglopen. U ging onmiddellijk naar uw neef G.. Hij contacteerde uw moeder die u samen met uw oom T. bij G. kwamen bezoeken. Er werd besloten dat u moest vertrekken en u werd door uw oom T. weggebracht naar Lvov, Oekraïne. U verliet Dagestan op 13 maart 2013 en u kwam in België aan op 25 maart 2013 waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielrelaas legden u volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw militair boekje d.d. 2001, en een bewijs van de interregionale onderzoeksafdeling van Khasavyurt dat de verdwijningszaak van uw broer Am. werd afgesloten.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van het conflict tussen de burgermeester van Khasavyurt, S.U., en het hoofd van de districtsadministratie, A.A.. Na de dood van A.A. werd het conflict verder uitgevochten tussen de burgemeester en het nieuwe hoofd van de districtsadministratie, D.S.. U en uw broers waren veiligheidsagenten bij de districtsadministratie en werden als medewerkers betrokken bij dit conflict. Dit had negatieve gevolgen voor u en uw broers. Uw broer Al. werd valselijk beschuldigd van wapenbezit en uw broer Am. verdween zonder enige aanleiding. U ondernam stappen in de verdwijningszaak van uw broer en u werd tweemaal opgepakt en vastgehouden. De laatste keer door de veiligheidsagenten van S.U. (CGVS p. 7, 8, 9, 14, 21, 22, 23, 24, 25). Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken. Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat er door de Cedoca-researchdienst een grondig onderzoek werd uitgevoerd naar het conflict tussen de burgemeester van Khasavyurt en het hoofd van de districtsadministratie en zijn opvolger. Er moet echter vastgesteld worden dat in geen van de geraadpleegde bronnen er enige informatie is teruggevonden dat medewerkers of veiligheidsagenten betrokken werden bij dit conflict en/of hiervan het slachtoffer zijn geworden.

Noch werd enige informatie teruggevonden dat het conflict zich verder zette na de dood van A.A. met zijn opvolger D.S. (CGVS p. 6, 9, 21, 22).

Gezien u beweerde dat uw broer Al. betrokken was bij dit conflict en dat van de 40 veiligheidsmensen die voor de districtsadministratie werkten er niemand meer overbleef omdat er mensen werden vermoord en zijn gevlucht, kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen.

Hoewel niet het volledige conflict in de openbaarheid werd gevoerd, zouden er toch verwijzingen naar moorden op medewerkers in de media terug te vinden moeten zijn.

Ook over het verder zetten van het conflict met het nieuwe hoofd van de districtsadministratie D.S. kan redelijkerwijs verwacht worden dat er in de media over bericht zou zijn, zeker gezien de uitgebreide informatie over het eerste conflict. Echter Cedoca vond na grondige analyse geen informatie hierover. Het niet terugvinden van informatie door Cedoca ondermijnt al de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u na uw vertrek uit Dagestan geen enkele poging ondernam om zich te informeren over de huidige situatie en de evolutie van uw problemen.

Hierdoor bent u actueel niet op de hoogte van cruciale elementen met betrekking tot de door u verklaarde problemen.

U verklaarde na uw ontsnapping van de Transneft basis waar u 6 dagen werd vastgehouden naar uw neef G. te zijn gevlucht en van daar uit, na een paar uur, te zijn vertrokken naar Lvov. U vermeldde dat men u nog was komen zoeken, want uw oom had u dit verteld in Lvov.

Echter u wist niet wanneer ze u zijn komen zoeken, noch hoeveel keer men u was komen zoeken.

U liet weten dat u na uw vertrek uit Dagestan geen contact meer had met uw familie of met andere personen in Dagestan, omdat u bang was. U was van oordeel dat als u hen zou contacteren, de lijfwachten van de burgemeester uw ouders zullen lastigvallen.

Op de vraag waarom u dan niet via uw oom uit Lvov, die u in de week dat u bij hem verbleef had verteld dat ze u nog zijn komen zoeken, informatie over uw ouders had gevraagd, gaf u aan dat het mogelijk was, maar dat hij kinderen had en dat hij ook bang was.

U werd er op gewezen dat Lvov in Oekraïne was en niet in de Russische Federatie, maar dat maakt volgens u niet uit, omdat er daar ook dergelijke wantoestanden zijn (CGVS p. 4, 25).

Deze uitleg overtuigt niet, daar u in Lvov reeds informatie van uw oom kreeg en het redelijk is te verwachten dat u zich zou informeren of uw ouders nog problemen ondervonden na uw ontsnapping.

Ook ondernam u voor uw vertrek uit Khasavyurt en nadien geen enkele poging om medewerkers van de districtsadministratie van Khasavyurt of het hoofd van de districtsadministratie met wie u een goede band had, te contacteren om na te gaan waarom u en uw broers zo werden gevisieerd door de lijfwachten van de burgemeester (CGVS p. 7).

Gezien u de functie van veiligheidsagent had uitgeoefend tot in de zomer van 2012, – uw twee broers reeds ernstige problemen hadden waarvan u overtuigd was dat het conflict tussen de twee hoofden van de administratie in Khasavyurt de aanleiding was voor deze problemen, meer bepaald de burgemeester die veiligheidsagenten van de districtsadministratie viseerden – gezien u goede contacten had met het nieuwe hoofd van de districtsadministratie D.S., kan redelijkerwijs verwacht worden dat u deze contacten zou aanspreken om informatie in te winnen waarom u en uw broers zo door de burgemeester en zijn medewerkers werden gevisieerd.

Het feit dat u geen enkele poging ondernam, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen en de evolutie daarvan, des te meer in uw geval gezien u geconfronteerd werd met de gevangenisstraf van uw broer Al. en de verdwijning van uw broer Am. en gezien uit uw verklaringen gebleken is dat u goede contacten had met de districtsadministratie (CGVS p. 7) en u bijgevolg de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig. Uw verklaring dat u geen contact wilde omdat u bang was (CGVS p. 4), is weinig overtuigd in een situatie waarin er voor uzelf nog zoveel vraagtekens rijzen.

Verder verklaarde u dat nadat uw broer Am. zijn vriendin Alg. had ontvoerd de veiligheidsagenten van S.U. naar jullie woning zijn gekomen en u hebben geslagen en uw moeder hebben ontvoerd.

U vertelde dat dit tweemaal had plaatsgevonden, de eerste keer in augustus 2010 en de tweede keer in november 2010.

U verwees naar deze gebeurtenis en naar de lijfwachten van S.U. omdat Alg. tegen haar wil was verloofd met de neef van de burgemeester.

U bevestigde dat het ontvoeren van uw moeder tweemaal een ingrijpende gebeurtenis was.

Echter dit ingrijpende en essentieel element in uw asielrelaas had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld.

Op de vraag waarom u hiervan geen melding had gemaakt antwoordde u dat u het wel bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld maar in het kort (CGVS p. 9, 12, 13, 15).

Deze uitleg overtuigt niet.

Nergens in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch in de vragenlijst van het CGVS die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen werd enige verwijzing naar de twee ontvoeringen van uw moeder teruggevonden.

Gezien deze omissie een essentieel element betreft, wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag hierdoor verder ondermijnd.

U gaf aan dat de lijfwachten van de burgemeester telkens nadat uw broer Am. Alg. had ontvoerd, naar uw woning kwamen, u sloegen en uw moeder ontvoerden omdat Alg. verloofd was met de neef van de burgemeester (CGVS p. 9, 12).

Echter uit uw verklaringen blijkt ook dat uw broer Am. zowel traditioneel als wettelijk met Alg. huwde (CGVS p. 13).

Indien de burgemeester zijn lijfwachten inzet om na de ontvoering van Alg. u te slaan en uw moeder te ontvoeren, zou hij logischerwijs, gezien zijn macht, zijn rijkdom en zijn mogelijkheden als burgemeester, er ook voor zorgen dat uw broer Am. nooit wettelijk voor de ZAGS zou kunnen trouwen. Het toelaten dat uw broer wettelijk huwt met Alg., is onlogisch gedrag gezien hij tot tweemaal toe zijn lijfwachten de opdracht geeft zich met deze zaak in te laten.

Dit onlogische gedrag van de burgemeester plaatst verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u klacht bent gaan neerleggen over de verdwijning van uw broer Am. en dat u meerdere brieven hebt geschreven om zijn verdwijning aan te kaarten bij de politie en het parket.

Ter ondersteuning legde u een bewijs van de interregionale onderzoeksafdeling van Khasavyurt voor dat aangeeft dat de zaak van uw broer werd afgesloten in januari 2012.

U werd nadrukkelijk gevraagd, gezien de contacten die u had met de districtsadministratie – u had een goed contact met het hoofd van de districtsadministratie – om deze klacht en uw verschillende stappen bij de politie en het parket te kunnen aantonen (CGVS p. 7, 9, 10, 15).

Echter tot op heden legde u geen documenten voor waaruit blijkt dat u een klacht bent gaan indienen of dat u meerdere stappen hebt ondernomen om de verdwijning van uw broer aan te klagen.

Gezien u zelf verklaarde een goede band te hebben met het hoofd van de districtsadministratie en u op deze dienst van 2008 tot 2012 werkzaam was geweest, is het redelijk te verwachten dat u in het bezit kan komen van deze documenten of althans van documenten waaruit blijkt dat u stappen hebt ondernomen.

Het is van belang om deze bewijsstukken voor te leggen daar u meermaals werd gevraagd om duidelijk te maken welke concrete stappen u juist ondernam in de zaak van uw broer.

Echter u kon enkel in het algemeen stellen dat u brieven had geschreven aan de politie en het parket. (CGVS p. 7, 15, 24).

Bovendien moet vastgesteld worden dat na grondig onderzoek door Cedoca er geen informatie over de verdwijning van uw broer Am. werd teruggevonden.

Nochtans blijkt uit het bewijs van de interregionale onderzoeksafdeling van Khasavyurt dat er een strafzaak werd opgestart, bijgevolg is het weinig aannemelijk indien het de strafzaak daadwerkelijk werd opgestart zoals het bewijs aangeeft dat Cedoca over deze verdwijning of strafzaak niets heeft teruggevonden.

Verder geeft het bewijs van afsluiten van de verdwijningszaak van uw broer aan dat zijn zaak in januari 2012 werd afgesloten omdat het onmogelijk bleek om uw broer Am. en de personen die verbonden zijn met zijn verdwijning te vinden. Deze strafzaak werd op 14 januari 2012 afgesloten.

Het is uiterst merkwaardig dat u of uw familie pas op 6 maart 2013, meer dan een jaar later, op de hoogte werden gebracht van het afsluiten van een strafzaak op 14 januari 2012.

Tevens is het opmerkelijk dat het document als titel bewijs draagt waaruit kan vermoed worden dat het op vraag van iemand werd opgesteld om eventueel voor te leggen. Verder werd het bewijs opgemaakt op 4 februari 2013, een maand voor dat u er mee werd geconfronteerd op de politiedienst.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van het document.

Cedoca vond evenwel de weergave van de verdwijning van uw broer in het tv-programma 'Wait for Me' terug.

Over dit zeer populair tv-programma moet opgemerkt worden dat het programma tot stand komt de financiële steun van overheidsdiensten. Het programma vermeldt echter geen achtergrondinformatie. Gezien u verklaarde dat de burgemeester, zijn familie of medewerkers (leden van de autoriteiten met veel macht) betrokken zijn bij de verdwijning van uw broer, is het opmerkelijk dat u en uw familie zich richten tot een veel bekeken programma dat gesteund wordt door overheidsorganen, om aandacht te krijgen voor de verdwijning van uw broer.

Het zich richten naar een tv-programma dat door de steun van de overheid kan uitgezonden worden, waardoor u aantoonbaar geen grote vrees voor uw autoriteiten te koesteren, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is.

Uit uw relaas blijkt dat u vanuit Khasavyurt met de auto naar Lvov, Oekraïne, bent gereisd. Vanuit Lvov reisde u verder met een wagen naar België.

U reisde zonder enige reis- of identiteitsdocumenten van Khasavyurt naar België. U wist niet of de chauffeur die u naar België bracht enige reisdocumenten voor u mee had. Noch had u enige vraag gesteld over reisdocumenten.

U beweerde dat er aan de grenscontroles geen documenten werden getoond, noch had u enige controleposten opgemerkt. De chauffeur had u geen raad of advies gegeven en u had hem geen vragen gesteld.

U verklaarde dat u niet weet via welke landen u van Lvov naar België bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen (CGVS p. 19, 20).

Uw uitleg overtuigt echter niet.

Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder enige identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor u.

Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over het al dan niet aanwezig zijn van reisdocumenten voor u of dat u niet werd geadviseerd over wat te doen bij mogelijke controles.

Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Deze vermoedens worden bevestigd door het feit dat u geen origineel paspoort voorlegt.

U verklaarde weliswaar dat uw binnenlands paspoort in september of oktober 2012 werd afgenomen door de politie, maar u kon niet weergeven waarom de politie uw binnenlands paspoort in beslag had genomen. U had bovendien niets ondernomen om in de zes maanden dat u geen identiteitsdocument had, nieuwe documenten aan te vragen of te bekomen (CGVS p. 17).

Gezien binnen de Russische Federatie een binnenlands paspoort dermate belangrijk is en gezien het door de contacten die u had bij de districtsadministratie eenvoudig zou zijn om identiteitsdocumenten te bekomen, zijn deze verklaringen weinig aannemelijk.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw rijbewijs en uw militair boekje bevatten namelijk louter persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 augustus 2013 aan dat, gezien van hem door de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus niet erkend werd, noch hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd, de bestreden beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt (zie p. 5).

Hij laat gelden dat overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel, alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn, tegen elkaar moeten worden afgewogen wat in de bestreden beslissing niet is gebeurd.

Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel moet de overheid een besluit zorgvuldig voorbereiden; volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal nagelaten grondig te onderzoeken of hij wel kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn; volgens verzoeker kan uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis ze genomen is wat een schending inhoudt van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker besluit dat hij voldoet aan de definitie van vluchteling, zoals omschreven in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en gezien de commissaris-generaal hem de erkenning van de status van vluchteling weigert, heeft hij voormeld artikel geschonden.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal hem zeker geen gebrek aan interesse ten laste kan leggen (zie p. 6) gezien hij *“eensluitende en coherente verklaringen”* heeft afgelegd met betrekking zijn asielrelaas en gezien hij steeds alles heeft gedaan om bijkomende informatie te bekomen wat hem tot op heden *“echter nog niet gelukt is”*.

Hij benadrukt dat zijn leven in gevaar is in Rusland en de commissaris-generaal dit niet heeft onderzocht, zodat het onbegrijpelijk is hoe hij tot een weigeringsbeslissing is kunnen komen.

De vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, zijn volgens verzoeker te wijten (zie p. 7) aan het feit dat bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken *“alleen de hoofdlijnen mogen aangebracht worden”* terwijl het verhoor op het Commissariaat-generaal *“veel uitgebreider en hierdoor voor verwarring kan zorgen”*.

Volgens verzoeker treedt de commissaris-generaal flagrant de motiveringsplicht met de voeten door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor hem indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst.

Waar de commissaris-generaal hem een gebrek aan documenten ten laste legt, antwoordt verzoeker dat hij (zie p. 7) *“halsoverkop zijn land is moeten ontvluchten en niet in staat was om enige documenten mee te nemen”*. Hij stelt niet te begrijpen hoe hij voor zijn houding gestraft kan worden, gezien hij (zie p. 7) *“correct, en volgens de regelgeving gehandeld heeft”*. Hij wijst erop dat hij (zie p. 7) *“nu zijn best doet om de nodige documenten te bekomen”*.

Omtrent de reisweg stelt verzoeker dat mensenhandel *“een verborgen, maar aanwezige criminele tak in Rusland”* is en dat de werkwijze van de smokkelaar geen afbreuk mag doen aan de gegrondheid van zijn asielrelaas.

Waar de commissaris-generaal de twijfel omtrent de geloofwaardigheid van zijn reisweg doortrekt naar de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging, benadrukt verzoeker dat hij zijn land van herkomst ontvlucht is uit angst en dat, door te twijfelen aan zijn reisweg, de gegrondheid van zijn angst niet is onderzocht, wat volgens hem een inbreuk uitmaakt op de motiveringsplicht en de onzorgvuldigheid blootlegt waarmee het onderzoek van zijn asielaanvraag is gebeurd.

Verzoeker voert ook aan dat, in strijd met wat de commissaris-generaal stelt, de politieke situatie in Rusland en de regio waar hij vandaan komt, zeer onveilig is; hij voegt bij zijn verzoekschrift, volgens de inventaris, (zie p.15) "*recente mediaberichtgeving mbt de situatie in Rusland*".

Volgens verzoeker schendt de commissaris-generaal ook het rechtszekerheidsbeginsel door enerzijds te stellen dat er in zijn land van herkomst nog een dreiging bestaat voor de Russische bevolking en anderzijds te poneren dat hij kan terugkeren omwille van de gewijzigde veiligheidssituatie in zijn land.

Hij voert aan dat indien hij moet terugkeren naar zijn land, dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker herhaalt dat de beslissing van de commissaris-generaal onvoldoende gemotiveerd is, onzorgvuldig en onredelijkheid is door geen rekening te houden met het feit dat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar is, dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is en een gedwongen terugkeer een schending inhoudt van artikel 3 EVRM; hij herhaalt dat hij wel degelijk vervolging vreest in zijn land van herkomst en onmogelijk kan terugkeren.

Hij haalt ook aan dat hij onmogelijk de bescherming van zijn land kan inroepen gezien het de Russische autoriteiten zelf zijn die naar hem op zoek zijn.

Verzoeker voert ook nog aan dat (zie p. 13) de commissaris-generaal nalaat te motiveren waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) geweigerd werd. Hij stelt dat niet onderzocht werd of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dus subsidiaire bescherming dwingend nodig heeft.

Hij laat gelden dat hij bij terugkeer naar zijn land slachtoffer dreigt te worden van foltering of van een onmenselijke en vernederende behandeling, wat in strijd is met artikel 3 EVRM; hij herhaalt dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, wat volgens hem een flagrante schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht.

Hij herhaalt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming niet afdoende is gemotiveerd.

Hij herhaalt dat hij subsidiaire bescherming nodig heeft en drukt er nogmaals op dat de bepalingen omtrent de subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal miskend worden. Hij herhaalt dat hij op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, onmogelijk kan terugkeren naar Rusland.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Volgens de inventaris van het verzoekschrift betreft stuk 3 (zie p. 15) "*Recente mediaberichtgeving mbt de situatie in Rusland*", dat evenwel niet werd bijgevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst stelt de Raad vast dat blijkt dat er door de Cedoca-researchdienst van het Commissariaat-generaal een onderzoek werd uitgevoerd naar het door verzoeker aangegeven conflict tussen de burgemeester van Khasavyurt en het hoofd van de districtsadministratie en zijn opvolger, maar dat in geen enkele informatie is gevonden waaruit blijkt dat medewerkers of veiligheidsagenten bij dit conflict betrokken werden en/of hiervan het slachtoffer zijn geworden, noch werd enige informatie teruggevonden dat het conflict zich verder zette na de dood van A.A. met zijn opvolger D.S. (zie het verhoorverslag van 11 juni 2012, p. 6, 9, 21, 22).

De Raad is van mening dat zo verzoeker beweerde dat zijn broer Al. betrokken was bij dit conflict en dat van de veertig veiligheidsbeambten velen werden vermoord en de rest gevlucht, het niet aannemelijk is dat er daarvan geen enkel spoor terug te vinden is in de media.

Ook kan redelijkerwijs verwacht worden dat in de media zou zijn bericht over de verdere loop van het conflict met de nieuwe chef van de districtsadministratie D.S., temeer gezien de uitgebreide informatie over het eerste conflict.

Deze vaststelling, die verzoeker helemaal niet weerlegd wordt in zijn verzoekschrift, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt ook aangetast door de vaststelling dat hij op een onaannemelijke wijze onwetend is over de evolutie en de huidige situatie van zijn problemen.

Zo blijkt dat verzoeker na zijn vertrek uit Dagestan, geen enkele poging ondernomen heeft om zich hierover te informeren. Hij bevestigde dat hij na zijn vertrek uit Dagestan, geen contact meer had met zijn familie of met andere personen aldaar, "*omdat hij bang was*" (zie het verhoorverslag van 11 juni 2013, p. 4).

Verzoeker verklaarde dat zijn oom hem in Lvov had gemeld dat men hem nog was komen zoeken in Dagestan, maar hij wist niet wanneer ze hem zijn komen zoeken, noch hoeveel keer (zie het verhoorverslag, p. 25).

Het blijkt ook dat verzoeker vóór zijn vertrek uit Khasavyurt en nadien, evenmin enige poging heeft ondernomen om medewerkers van de districtsadministratie van Khasavyurt of het hoofd van de districtsadministratie, met wie hij een goede band had, te contacteren om na te gaan waarom hij en zijn broers zo werden gevisieerd door de lijfwachten van de burgemeester (zie het verhoorverslag, p. 7).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hem geen gebrek aan interesse ten laste wordt gelegd gezien hij "*eensluidende en coherente verklaringen*" heeft afgelegd met betrekking tot zijn asielrelaas en gezien hij steeds alles heeft gedaan om bijkomende informatie te bekomen wat hem tot

op heden *“echter nog niet gelukt is”*, wijst de Raad op zijn eerdere verklaringen dat hij na zijn vertrek uit Dagestan geen enkele poging ondernomen heeft om zich te informeren over de huidige situatie en de evolutie van zijn problemen en dat hij evenmin enige poging ondernam om medewerkers van de districtsadministratie van Khasavyurt of het hoofd van de districtsadministratie te contacteren in verband met zijn problemen.

Van verzoeker mag ook worden verwacht dat hij degelijke pogingen doet om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij initieel geen kennis droeg.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Verder verklaarde verzoeker dat nadat zijn broer Am. zijn vriendin Alg. had ontvoerd, de veiligheidsagenten van S.U. naar hun woning zijn gekomen en zijn moeder hebben ontvoerd; verzoeker verklaarde dat dit tweemaal had plaatsgevonden, de eerste keer in augustus 2010 en de tweede keer in november 2010, en noemde dit zelf een ingrijpende gebeurtenis” (zie het verhoorverslag, p. 9, 12, 13, 15).

De Raad stelt echter vast dat verzoeker dit “ingrijpende” en essentieel element niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zijn verzoekschrift wijt verzoeker dit aan het feit dat bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken *“alleen de hoofdlijnen mogen aangebracht worden”* terwijl het verhoor op het Commissariaat-generaal *“veel uitgebreider en hierdoor voor verwarring kan zorgen”*.

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen -zeker ook de “ingrijpende”- ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Russisch werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat hij evenwel naliët (zie “vragenlijst”, punt 3.8).

Verder wijst de Raad erop dat, bij het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij bij het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft kunnen vertellen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten, waarop verzoeker antwoordde: *“Ik heb het in het kort verteld, maar wel alle redenen”* (zie het verhoorverslag, p. 2).

Dat verzoeker aldus naliët melding te maken van de ontvoeringen van zijn moeder bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch wel vertelde dat hij bij een bezoek van de veiligheidsagenten klappen kreeg, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad vindt het tevens opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat de lijfwachten van de burgemeester telkens nadat zijn broer Am. Alg. had ontvoerd, naar hun woning kwamen, hem sloegen en zijn moeder ontvoerden omdat Alg. verloofd was met de neef van de burgemeester (zie het verhoorverslag, p. 9, 12), doch ook verklaarde dat zijn broer Am. zowel traditioneel als wettelijk met Alg. gehuwd was (zie het verhoorverslag, p. 13).

Indien de burgemeester zijn lijfwachten inzet na de ontvoering van Alg., verzoeker te molesteren en zijn moeder te ontvoeren, zou hij logischerwijs, gezien zijn macht, zijn rijkdom en zijn mogelijkheden als burgemeester, er ook voor gezorgd hebben dat verzoekers broer Am. nooit wettelijk zou kunnen trouwen met Alg., wat evenwel niet gebeurde.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij klacht heeft neergelegd leggen over de verdwijning van zijn broer Am. en dat hij meerdere brieven heeft geschreven om zijn verdwijning aan te kaarten bij de politie en het Parket.

Verzoeker kon dienaangaande echter enkel een bewijs van de interregionale onderzoeksafdeling van Khasavyurt voorleggen dat stelt dat de zaak van voormelde broer werd afgesloten in januari 2012.

Tot op heden legt verzoeker geen documenten voor waaruit blijkt dat hij een klacht is gaan indienen of dat hij meerdere stappen bij de politie en het Parket heeft ondernomen om de verdwijning van zijn broer aan te klagen, hoewel verzoeker stelde goede contacten te hebben gehad met het hoofd van de districtsadministratie (zie het verhoorverslag, p. 7, 9, 10, 15).

De Raad wijst erop dat de verklaringen op zich van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat hij *“halsoverkop zijn land is moeten ontvluchten en niet in staat was om enige documenten mee te nemen”* toont geenszins aan dat verzoeker veelvuldige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen (ook na zijn vlucht), temeer gezien hij er blijkbaar wel in slaagde zijn rijbewijs, militair boekje en het bewijs van de interregionale onderzoeksafdeling van Khasavyurt te bemachtigen en voor te leggen.

Voorts stelde verzoeker vaagweg dat hij *“brieven had geschreven aan de politie en het Parket”* (zie het verhoorverslag, p. 7, 15, 24), wat ook niet van aard is om veel geloofwaardigheid op te wekken.

Wat het bijgebracht bewijs van de interregionale onderzoeksafdeling van Khasavyurt betreft, stelt de Raad vast dat (i) het bewijs aangeeft dat de zaak van verzoekers broer op 14 januari 2012 werd afgesloten omdat het onmogelijk bleek om zijn broer Am. en de personen die verbonden zijn met zijn verdwijning te vinden, doch dat verzoekers familie pas op 6 maart 2013 -meer dan een jaar later-, op de hoogte werd gebracht van het afsluiten van de strafzaak op 14 januari 2012; (ii) het document als titel *“bewijs”* draagt, waaruit kan afgeleid worden dat het op vraag van iemand werd opgesteld om eventueel voor te leggen; (iii) het bewijs op 4 februari 2013 werd opgemaakt, zijnde een maand vóór dat hij er mee werd geconfronteerd op de politiedienst.

Bovendien herhaalt de Raad dat er geen informatie over de verdwijning van verzoekers broer Am. werd teruggevonden na onderzoek door Cedoca, -hoewel uit het bewijs wel zou blijken dat er een strafzaak werd opgestart-, waardoor het niet aannemelijk is dat Cedoca over deze verdwijning of strafzaak niets heeft teruggevonden.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van het document.

Wat de weergave van de verdwijning van verzoekers broer in het tv-programma *“Wait for Me”* betreft, zoals teruggevonden door Cedoca, merkt de Raad op dat op basis van informatie in het dossier, dit populair tv-programma tot stand komt met de financiële steun van overheidsdiensten, doch geen achtergrondinformatie vermeldt.

Gezien verzoeker verklaarde dat de burgemeester, diens familie en medewerkers (leden van de autoriteiten met veel macht) betrokken zijn bij de verdwijning van zijn broer, is het opmerkelijk dat verzoeker en zijn familieleden zich richten tot een tv-programma dat gesteund wordt door overheidsorganen, om aandacht te krijgen voor de verdwijning van zijn broer.

Daaruit kan besloten worden dat verzoekers voorgehouden vrees voor de autoriteiten, sterk dient gerelativeerd te worden.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden reisweg.

Hij verklaarde dat hij vanuit Khasavyurt met de auto naar Lvov, Oekraïne, reisde en van daar uit met een wagen naar België kwam. Hij beweert dat hij daarbij niet in bezit was van een reis- of identiteitsdocument, dat hij niet wist of de chauffeur die hem naar België bracht enige reisdocument voor hem had, dat er aan de grenscontroles geen documenten werden getoond.

Hij verklaart dat de chauffeur hem ook geen raad of advies betreffende het passeren van de grens en dat hijzelf hem ook geen vragen gesteld. Verzoeker verklaarde dat evenmin wist via welke landen hij van Lvov naar België is gereisd, noch via welke grens hij de Europese Unie is binnengekomen (zie het verhoorverslag, p. 19, 20).

De Raad wijst erop dat van verzoeker, een volwassen man geboren in juli 1979, van opleiding een *“ingenieur bouw”* (zie het verhoorverslag, p. 5) nochtans verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker haast niets concreet kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat mensenhandel *“een verborgen, maar aanwezige criminele tak in Rusland”* is en dat de werkwijze van de smokkelaar geen afbreuk mag doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, antwoordt de Raad dat voormelde informatie en het feit dat er

geen praktische afspraken werden gemaakt over de handelwijze bij grenscontroles, wel degelijk ingaat tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land van herkomst, is het immers onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU; het is niet aannemelijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd.

De Raad wijst erop dat de geloofwaardigheid van de reisweg kan worden aanvaard als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg dragen ook bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad zich niet van het vermoeden ontdoen dat verzoeker zijn binnenlands paspoort en zijn reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

Verzoeker verklaarde weliswaar dat zijn binnenlands paspoort in september of oktober 2012 werd afgenomen door de politie, maar hij kon niet aangeven waarom de politie zijn binnenlands paspoort in beslag had genomen en verklaarde verder dat hij niets ondernomen had om nieuwe documenten aan te vragen of te bekomen in de zes maanden dat hij geen identiteitsdocument had (zie het verhoorverslag, p. 17), hoewel blijkt dat binnen de Russische Federatie een binnenlands paspoort een belangrijk stuk is en verzoeker contacten had bij de districtsadministratie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij zijn land ontvlucht is uit angst en dat, door te twifelen aan zijn reisweg, de gegrondheid van zijn angst niet is onderzocht, herhaalt de Raad dat de geloofwaardigheid van de reisweg wel degelijk kan worden betrokken bij de beoordeling van een asielaanvraag.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift nog gelden dat de politieke situatie in Rusland en de regio waarvan hij komt, zeer onveilig is; hij verwijst naar "*recente mediaberichtgeving mbt de situatie in Rusland*", die hij evenwel niet toevoegt aan zijn verzoekschrift.

Verzoeker hekelt het feit dat er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er in zijn land nog een dreiging bestaat in hoofde van de Russische bevolking maar anderzijds gesteld wordt dat hij kan terugkeren naar zijn land gezien de gewijzigde veiligheidssituatie.

De Raad stelt dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, evenwel niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad brengt onder de aandacht van verzoeker dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a)

en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*" dd. 28 februari 2013, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de politieke situatie in Rusland en de regio waar hij vandaan komt, zeer onveilig is, verwijst naar "*recente mediaberichtgeving mbt de situatie in Rusland*", -die niet wordt toegevoegd aan zijn verzoekschrift-, en aanklaagt dat er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er nog een dreiging bestaat in hoofde van de Russische bevolking maar anderzijds aangevoerd wordt dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land gezien van de verbeterde veiligheidssituatie, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aannemelijk te maken dat er op heden in Dagestan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Laatstvermeld artikel 48/4, § 2, c) beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is, dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE